Р Е Ш Е Н И Е
№ 41829

гр. София, 27.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 86 състав,** в публично заседание на 15.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **5503** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на „Мария Транс 2020“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], ул. „279“ № 24, представлявано от управителя Т. В. В. срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221925000388-091-001/26.09.2025 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., поправен с Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт (РАПРА) № П-22220525186100-003-001/07.10.2025 г., потвърден с Решение № 371/24.03.2026 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. при ЦУ на НАП. С ревизионния акт, в редакцията му след поправката, на дружеството са установени допълнителни задължения за данък върху добавената стойност (ДДС) в размер на 31 036,52 лв. и лихви за забава в размер на 4 450,04 лв., за корпоративен данък за 2020 г. в размер на 28,71 лв. и лихви за забава в размер на 14,66 лв., а декларираната данъчна загуба е намалена, като е определена за 2021 г. в размер на 72 438,30 лв., за 2022 г. – 201 412,23 лв. и за 2023 г. – 150 657,46 лв.
В жалбата се поддържа, че ревизионният акт е постановен в нарушение на процесуалния и материалния закон, като изводите на органите по приходите са бланкетни, немотивирани, противоречиви и субективни. Жалбоподателят твърди, че по доставките от „Джи Груп Сървиз“ ЕООД е представил всички изискуеми документи – фактури, приемо-предавателни протоколи, касови бележки, договори, че фактурите са надлежно осчетоводени и включени в дневниците за покупки, а доставчикът е регистрирано по ЗДДС лице, което ги е отразило в дневниците си за продажби. Счита, че доказателствената тежест за липсата на реални доставки е на приходната администрация, а решението на директора на Дирекция ОДОП С. механично възпроизвежда изводите на ревизиращите без индивидуална преценка на всяка доставка. Иска отмяна на

ревизионния акт изцяло и присъждане на разноски. В съдебно заседание процесуалният представител на дружеството поддържа жалбата, като счита, че от събраните доказателства и приетата съдебно-счетоводна експертиза се установява правото на приспадане на данъчен кредит. Представя списък на разноските по чл. 80 ГПК.
Ответникът – директорът на Дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП, чрез гл. юрк. Т. Б., оспорва жалбата като неоснователна по съображенията, изложени в потвърждаващото решение. Счита, че приетата по делото експертиза не опровергава констатациите в ревизионния акт и не установява нови факти и обстоятелства. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Не прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Административен съд – София-град, I отделение, 86-ти състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
Ревизионното производство спрямо „Мария Транс 2020“ ЕООД е започнало със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221925000388-020-001/28.01.2025 г., издадена от П. Г. Г. – началник на отдел „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., в качеството ѝ на заместник на В. В. В. – началник-сектор „Ревизии“, съгласно Заповед № РД-84-2200-70/28.01.2025 г. на директора на ТД на НАП С.. Двете длъжностни лица са оправомощени като компетентни органи по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК със Заповед № РД-01-404/27.05.2024 г. на и.д. директор на ТД на НАП С.. Заповедта е връчена по електронен път на 10.02.2025 г. С нея е възложено определянето на задълженията на дружеството за корпоративен данък за периода 26.05.2020 г. – 31.12.2023 г., за ДДС за периода 09.06.2020 г. – 31.12.2024 г., както и за данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения и задължителни осигурителни вноски за ДОО, УПФ, ППФ и здравно осигуряване за осигурители за периода 01.11.2024 г. – 31.12.2024 г. За ръководител на ревизията е определена Р. Т. З. – главен инспектор по приходите, а срокът за извършването ѝ е два месеца от връчването на заповедта. Срокът на ревизията е продължаван последователно със Заповед за изменение на ЗВР (ЗИЗВР) № Р-22221925000388-020-002/10.04.2025 г., връчена на 17.04.2025 г., с която ревизията следва да приключи до 09.05.2025 г., със ЗИЗВР № Р-22221925000388-020-003/08.05.2025 г., връчена на 12.05.2025 г., с която срокът е продължен до 10.06.2025 г., и със ЗИЗВР № Р-22221925000388-020-004/09.06.2025 г., с която ревизията следва да приключи до 10.07.2025 г.
В хода на ревизията органите по приходите са извършили следните действия по събиране на доказателства:
На ревизираното лице на основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 ДОПК са връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения (ИПДПОЗЛ) № Р-22221925000388-040-001/03.02.2025 г. и № Р-22221925000388-040-002/09.06.2025 г. В отговор на първото дружеството е представило документи с придружителни писма в периода от 28.02.2025 г. до 27.03.2025 г., а в отговор на второто – документи на 25.06.2025 г. Сред представените документи са фактурите, издадени от „Джи Груп Сървиз“ ЕООД, приемо-предавателни протоколи, фискални касови бонове, договори за наем на моторни превозни средства (МПС) с приемо-предавателни протоколи и копия от свидетелства за регистрация, договори за финансов лизинг, счетоводни регистри и други документи. Изисканите от органите по приходите справки за това в ремонта на кои МПС са вложени закупените от „Джи Груп Сървиз“ ЕООД автомобилни части, както и дали и в кои международни товарителници (ЧМР) и пътни листове фигурират наетите от същия доставчик превозни средства, не са представени.
На основание чл. 45 ДОПК са извършени насрещни проверки на доставчиците „Булнефт Петрол“ ЕООД (Протокол № П-22221025024156-141-001/15.04.2025 г.), „Джи Груп Сървиз“ ЕООД

(Протокол № П-22221725024162-141-001/31.03.2025 г.), „Жо Ауто Мотор“ ЕООД (Протокол № П-22220525024157-141-001/14.04.2025 г.) и „Т.С. Лизинг Ауто“ ООД (Протокол № П-22220225024158-141-001/17.03.2025 г.), на клиента „Батон Транспорт България“ ЕООД (Протокол № П-32003225024151-141-001/14.03.2025 г.), както и на физическите лица И. Т. Б. (Протокол № П-22221925031172-141-001/11.03.2025 г.) и А. Б. А. (Протокол № П-22221925031171-141-001/11.03.2025 г.).

С Протокол № 2118635/10.07.2025 г. към ревизионното производство са присъединени документи от данъчното досие на наемодателя на паркинга „Биско 1“ ЕООД.

Извършени са справки в информационните масиви на НАП относно подадените справки-декларации и дневници по ЗДДС, годишни данъчни декларации, регистрирани трудови договори и уведомления по чл. 62 КТ, фискални устройства, както и справки в Търговския регистър и в автоматизираната информационна система (АИС) на СДВР-КАТ.

Установено е, че през ревизираните периоди дружеството е извършвало международен автомобилен превоз на товари срещу заплащане въз основа на лиценз № 22302/10.07.2020 г., издаден от Министерството на транспорта, информационните технологии и съобщенията, валиден до 09.07.2030 г. За целта е ползвало нает паркинг в [населено място],[жк], по договор от 19.06.2020 г. с „Биско 1“ ЕООД, и нает офис в [населено място], [улица], по договор от 19.06.2020 г. с М. М. Р.. В периода 09.06.2020 г. – 31.12.2024 г. в дружеството са регистрирани общо тридесет и три трудови договора – за шофьори на международни превози, автомеханик, технически секретар и ръководител движение. Дейността е финансирана основно с парични вноски на едноличния собственик на капитала М. М. Р., отчитани по сметка 493 „Разчети със собственици“, а превозните средства – влекачи и полуремаркета – са придобити по договори за финансов лизинг с „Т.С. Лизинг Ауто“ ООД, гарантирани от едноличния собственик. С договор от 26.08.2025 г. М. Р. е продала дружествените дялове на А. Б. А., която с договор от 09.09.2025 г. ги е продала на Т. В. В. – настоящ управител и едноличен собственик.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-22221925000388-092-001/04.09.2025 г., връчен по електронен път на 04.09.2025 г. Срещу него в срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК не е подадено възражение.

Въз основа на РД е издаден Ревизионен акт (РА) № Р-22221925000388-091-001/26.09.2025 г. от В. В. В. – орган, възложил ревизията, и Р. Т. З. – ръководител на ревизията, връчен по електронен път на 02.10.2025 г. По молба на ревизираното лице № Р-22221925000388-056-001/06.10.2025 г. е издаден Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт (РАПРА) № П-22220525186100-003-001/07.10.2025 г., с който е отстранена очевидна фактическа грешка в таблица 1 на РА – за данъчен период м. 07.2021 г. като внесена лихва е посочена сумата 218,22 лв. вместо 237,18 лв., като разликата от 18,96 лв. е била платена на 12.08.2024 г. В резултат общият размер на лихвите за довнасяне е намален на 4 464,70 лв., в т.ч. 4 450,04 лв. по ЗДДС и 14,66 лв. по ЗКПО. РАПРА е връчен по електронен път на 08.10.2025 г.

Констатации по ЗДДС:

Органите по приходите са установили, че дружеството е декларирало вътреобщностни придобивания (ВОП) на стоки от доставчиците Q8 Danmark A/S, C. K Danmark A/S и PM I. T. AB и е самоначислявало данък с протоколи по чл. 117 ЗДДС. Прието е, че се касае за зареждане на дизелово гориво и добавка AdBlue на територията на други държави членки, за което доставчиците са издавали фактури с начислен местен ДДС, впоследствие възстановяван на дружеството, а не за стоки, транспортирани до територията на страната. Поради липсата на ВОП по смисъла на чл. 13, ал. 1 ЗДДС протоколите не са взети предвид при определяне на резултатите за данъчните периоди нито в частта на начисления данък, нито в частта на данъчния кредит,

което поради неутралния ефект не е довело до промяна на задълженията.
Установено е, че фактури № [ЕГН]/30.04.2024 г. с данъчна основа 22 589,84 лв. и ДДС 4 517,97 лв. и № [ЕГН]/31.05.2024 г. с данъчна основа 21 514,13 лв. и ДДС 4 302,83 лв., издадени на „Батон Транспорт България“ ЕООД, са отразени от дружеството в дневниците за продажби в следващия данъчен период, под № [ЕГН]/01.05.2024 г. и № [ЕГН]/01.06.2024 г. Получателят е включил фактурите в дневниците си за покупки в периодите на издаването им. За забавеното деклариране на данъка са начислени лихви по чл. 175 ДОПК в размер на 51,93 лв. за периода 15.05.2024 г. – 13.06.2024 г. и 50,81 лв. за периода 15.06.2024 г. – 15.07.2024 г.
Не е признато право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 31 036,52 лв. по 17 фактури, издадени от „Джи Груп Сървиз“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с обща данъчна основа 155 182,60 лв., за данъчни периоди м. 06.2024 г., м. 07.2024 г., м. 08.2024 г. и м. 10.2024 г., като фактурите са с предмет стоки по протокол, наем на МПС, тежкотоварни гуми, авточасти.
Към фактурите с предмет авточасти и гуми са представени приемо-предавателни протоколи, в които стоките са описани по вид и количество, и фискални касови бонове за плащане в брой. По отношение на фактурите с предмет наем на МПС са представени договори за наем от 01.06.2023 г. (два договора), от 01.08.2023 г., от 01.10.2023 г., от 02.01.2024 г. и от 01.02.2024 г. с приемо-предавателни протоколи към тях. От ревизираното лице е изискана справка в ремонта на кои МПС-та са вложени закупените части, както и справка дали и в кои ЧМР и пътни листове през 2024 г. фигурират наетите превозни средства, но такива не са представени.
При насрещната проверка на „Джи Груп Сървиз“ ЕООД е установено, че дружеството е вписано в Търговския регистър на 12.10.2017 г. с капитал от 2,00 лв., седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [улица], като от 03.07.2018 г. се управлява и представлява от едноличния собственик на капитала Ц. Т. К.. Регистрирано е по ЗДДС на 03.08.2018 г., дерегистрирано на 28.03.2023 г. при установени обстоятелства по чл. 176 ЗДДС и отново регистрирано на 05.03.2024 г. на основание чл. 96, ал. 1 ЗДДС. На доставчика по електронен път е връчено ИПДПОЗЛ № П-22221725024162-040-001, с което е изискана обвързана справка за произхода на всяка продадена на ревизираното лице автомобилна част, фактурите за придобиването ѝ и аналитичната отчетност по сметка 304 „Стоки“ за 2024 г. В указания срок и до съставянето на протокола документи и обяснения не са представени.
Въз основа на данните от информационните масиви на НАП и от ревизията на „Джи Груп Сървиз“ ЕООД, приключила с РА № Р-22221724002749-091-001/24.01.2025 г., органите по приходите са установили, че към 31.12.2023 г. то не е разполагало със стоки и материали; че съгласно АИС на СДВР-КАТ за 2024 г. по негова партида е регистриран единствено товарен автомобил „Форд Транзит“. Покупките, декларирани от доставчика за периода 01.01.2024 г. – 31.10.2024 г., са изключително от лица, дерегистрирани по ЗДДС – „Гит Дистрибушън“ ЕООД, „Електрик Инвестмънт“ ЕООД, „Росбул Пропърти“ ЕООД и „Оникс Мениджмънт“ ЕООД, както и от търговеца на горива „Елторо Ойл БГ 2014“ ЕООД, като нито един от тях не е продавал автомобилни части.
По отношение на наема органите по приходите са установили, че наетите влекачи, полуремаркета и товарен автомобил не са заведени в счетоводната отчетност на „Джи Груп Сървиз“ ЕООД и са регистрирани в СДВР-КАТ на трети лица, както и че в данъчното досие на доставчика липсват документи за търговски или финансови отношения със собствениците им, от които да се установи, че същият ги е наел и ги преотдава.
Въз основа на изложеното органите по приходите са приели, че не са налице реални доставки по смисъла на чл. 6 и чл. 9 ЗДДС и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 25, ал. 1 и ал. 6 ЗДДС са отказали правото на приспадане на данъчен кредит по посочените

фактури.
За данъчни периоди м. 06.2022 г., м. 03.2023 г. и м. 09.2024 г. са начислени лихви по чл. 175 ДОПК за невнесени в срок декларирани от самото дружество задължения по ЗДДС, предвид частичното им погасяване след законоустановения срок.
Констатации по ЗКПО:
За 2020 г. дружеството е декларирало счетоводна загуба в размер на 143,36 лв. и отрицателен данъчен финансов резултат в размер на 132,74 лв. Органите по приходите са установили, че отчетените разходи за лихви в размер на 1 249,45 лв. произтичат от договорите за финансов лизинг на влекачи и полуремаркета с „Т.С. Лизинг Ауто“ ООД, гарантирани от едноличния собственик на капитала, а съотношението между привлечения и собствения капитал на дружеството налага регулиране на слабата капитализация, което то не е извършило. Прилагайки формулата по чл. 43, ал. 1 ЗКПО при финансов резултат преди всички разходи и приходи от лихви в размер на 1 106,09 лв., органите по приходите са определили непризнати разходи за лихви в размер на 419,88 лв., в резултат на което данъчният финансов резултат е преобразуван в данъчна печалба от 287,14 лв. и е определен корпоративен данък в размер на 28,71 лв. с лихва за забава 14,66 лв.
За 2021 г. дружеството е декларирало счетоводна загуба в размер на 104 364,99 лв. и данъчна загуба в размер на 84 294,12 лв. Органите по приходите са установили, че финансовият резултат преди разходите и приходите от лихви е отрицателен, поради което непризнатите по чл. 43, ал. 1 ЗКПО разходи за лихви по лизинговите договори са в пълния им размер от 9 315,95 лв. Не са признати и начислените данъчни амортизации за леките автомобили „А. А8“ с рег. [рег.номер на МПС] (2 433,41 лв.) и „М. Б. Е220“ с рег. [рег.номер на МПС] (106,46 лв.), общо 2 539,87 лв., тъй като не е доказано използването им за икономическата дейност на дружеството. Данъчната загуба за 2021 г. е определена в размер на 72 438,30 лв.
За 2022 г. дружеството е декларирало счетоводна загуба в размер на 234 555,95 лв. и данъчна загуба в размер на 218 875,31 лв. По същите съображения не са признати разходи за лихви по лизинг в размер на 10 522,07 лв. и данъчни амортизации за леките автомобили „А. А8“ (4 171,56 лв.), „М. Б. Е220“ (1 277,52 лв.) и „Ф. Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] (1 491,93 лв.), общо 6 941,01 лв. Данъчната загуба за 2022 г. е определена в размер на 201 412,23 лв.
За 2023 г. дружеството е декларирало счетоводна загуба в размер на 184 080,96 лв. и данъчна загуба в размер на 167 242,25 лв., като само е преобразувало финансовия резултат по чл. 43, ал. 1 ЗКПО със сумата от 5 188,89 лв. Органите по приходите са приели, че при отрицателен финансов резултат преди разходите и приходите от лихви (173 326,38 лв.) непризнати са всички разходи за лихви по лизинг в размер на 10 754,58 лв., т.е. с 5 565,69 лв. повече от извършеното от дружеството преобразуване. Не са признати и данъчните амортизации за трите леки автомобила в общ размер на 7 076,58 лв., а на основание чл. 26, т. 6 и т. 2 ЗКПО финансовият резултат е увеличен с отчетените по сметка 609 „Други разходи“ глоби в размер на 1 430,00 лв. и разходи за гориво, стоково-материални ценности и застраховки без документална обосновка в размер на 2 512,52 лв. Данъчната загуба за 2023 г. е определена в размер на 150 657,46 лв.
Относно леките автомобили органите по приходите са установили, че дружеството не е представило пътни листове и пътни книжки, като управителят е заявил писмено, че такива не са съставяни. При насрещната проверка на И. Т. Б. – шофьор на тежкотоварен автомобил в дружеството от 13.04.2021 г. до 14.04.2025 г., е установено, че същият е закупил на 13.12.2024 г. автомобила „М. Б. Е220“, като е посочил, че го е ползвал като служебен. А. Б. А. – технически секретар в дружеството от 21.08.2023 г. до 01.03.2025 г., е закупила автомобила „А. А8“, който според обясненията ѝ е ползвала като служебен до блокиране на двигателя му. Относно „Ф. Ф.“ е

установено, че доставчикът „Жо Ауто Мотор“ ЕООД не е открит на адреса си, не е представил документи за продажбата му на ревизираното лице и не е отразил фактура № [ЕГН]/06.01.2022 г. в дневниците си за продажби.
Срещу РА е подадена жалба на 16.10.2025 г., заведена с вх. № Ж-0001-498/21.10.2025 г. по регистъра на ТД на НАП С.. На основание чл. 156, ал. 7 ДОПК между жалбоподателя и директора на Дирекция ОДОП С. е сключено споразумение за продължаване на срока за произнасяне до 27.03.2026 г. С Решение № 371/24.03.2026 г. директорът на Дирекция ОДОП С. е потвърдил РА, поправен с РАПРА, в частта на установените резултати по ЗДДС за данъчни периоди м. 06.2022 г., м. 03.2023 г. и от м. 05.2024 г. до м. 10.2024 г. и по ЗКПО за периода 26.05.2020 г. – 31.12.2023 г., а в останалата част е оставил жалбата без разглеждане като недопустима поради липса на правен интерес, тъй като за останалите периоди и видове задължения не са извършени корекции, и е прекратил производството. Решението е връчено по електронен път на 30.03.2026 г. Жалбата до съда е подадена чрез органа на 14.04.2026 г.
С определението за насрочване на делото съдът е указал на жалбоподателя, на основание чл. 154, ал. 1 ГПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК, че носи доказателствената тежест за установяване на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, като му е предоставил възможност да поиска назначаването на съдебно-счетоводна експертиза, да се запознае с административната преписка, да изрази становище по нея и да заяви допълнителни доказателствени искания. На ответника е указано на основание чл. 170, ал. 1 АПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК, че носи доказателствената тежест относно съществуването на фактическите основания, посочени в акта, и изпълнението на законовите изисквания за издаването му.
По искане на жалбоподателя е допусната съдебно-счетоводна експертиза (ССчЕ). Според заключението на ССчЕ фактурите, издадени от „Джи Груп Сървиз“ ЕООД, са осчетоводени по кредита на сметка 401 „Доставчици“, като начисленият данък е отразен по сметка 4531 „ДДС покупки“, а разходите – по дебита на сметка 601 „Разходи за материали“ (за авточастите и гумите) и на сметка 602 „Разходи за външни услуги“ (за наема). Фактурите са включени в дневниците за покупки към справките-декларации за съответните периоди. Плащането по всички фактури е извършено в брой и е осчетоводено по сметка 501 „Каса“. По отношение на съпроводителните документи вещото лице посочва, че в ревизионното производство са представени копия от фактури, фискални бонове, приемо-предавателни протоколи и договори, като към фактурите за авточасти са съставени протоколи с описание на вида, количеството и стойността на стоките, а към фактурите за наем – договори.

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресата на ревизионния акт, който е неблагоприятно засегнат от установените с него задължения и има правен интерес от оспорването му. Насочена е срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, като е изпълнено изискването на чл. 156, ал. 1 ДОПК за предварителното му административно обжалване. Ревизионният акт е връчен на 02.10.2025 г., а жалбата пред директора на Дирекция ОДОП С. е подадена на 16.10.2025 г. – в последния ден на 14-дневния срок по чл. 152, ал. 1 ДОПК. Решението на директора на Дирекция ОДОП С. е връчено на 30.03.2026 г. Последният ден на 14-дневния срок по чл. 156, ал. 1 ДОПК – 13.04.2026 г., е официален празник (В.), поради което на основание чл. 60, ал. 6 ГПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК срокът изтича в първия следващ присъствен ден – 14.04.2026 г., когато е входирана жалбата в НАП. Следователно тя е подадена в срок.
Предмет на съдебния контрол е ревизионният акт в частта, в която е потвърден с решението на

директора на Дирекция ОДОП С. – по ЗДДС за данъчни периоди м. 06.2022 г., м. 03.2023 г. и от м. 05.2024 г. до м. 10.2024 г. и по ЗКПО за периода 26.05.2020 г. – 31.12.2023 г. Независимо че доводите в жалбата са насочени единствено срещу отказа на право на приспадане на данъчен кредит по фактурите на „Джи Груп Сървиз“ ЕООД, жалбоподателят иска отмяна на ревизионния акт изцяло, поради което и с оглед чл. 168, ал. 1 АПК във връзка с чл. 160, ал. 1 ДОПК съдът проверява законосъобразността на акта в цялата потвърдена част, на всички основания по чл. 146 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Не се установяват пороци, обосноваващи нищожност на ревизионния акт. Същият е издаден от компетентни органи по приходите – органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията, съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК. Заповедта за възлагане на ревизия и заповедите за изменението ѝ са издадени от компетентни органи по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК.

Спазена е писмената форма по чл. 120, ал. 1 ДОПК. Ревизионният акт съдържа задължителните реквизити, включително мотиви, обосноваващи от фактическа и правна страна установените задължения и акцесорните им лихви по чл. 175, ал. 1 ДОПК, както и разпоредителна част, съответстваща на мотивите. Съгласно чл. 120, ал. 2, изр. 1 ДОПК фактическите констатации и правните изводи в акта са допълнени от тези в РД, който е неразделна негова част. Доколкото срещу РД не е подадено възражение по чл. 117, ал. 5 ДОПК, не е налице и порок по чл. 120, ал. 2, изр. 2 ДОПК. Издаденият по искане на ревизираното лице РАПРА е постановен на основание чл. 133 ДОПК за отстраняване на очевидна фактическа грешка в изчисляването на лихвата за данъчен период м. 07.2021 г., не засяга волеизявлението на органа по същество и съставлява неразделна част от ревизионния акт.

Ревизионното производство е проведено без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. То е образувано съгласно чл. 112, ал. 1 ДОПК със ЗВР, която има задължителното съдържание по чл. 113, ал. 1 ДОПК – ревизираното лице е надлежно идентифицирано, определени са поименно и по длъжност ревизиращите органи по приходите, видовете задължения и ревизираните периоди, както и срокът за извършване на ревизията. Срокът е продължен със ЗИЗВР в рамките на допустимото по чл. 114, ал. 2 ДОПК, като всяка от заповедите за изменение е издадена преди изтичането на предходно определения срок. Ревизионният акт е издаден в срока по чл. 118, ал. 1 ДОПК. Не е изтекъл и срокът по чл. 109, ал. 1 ДОПК. Ревизията е извършена в обхвата на видовете задължения и периодите, за които е възложена.

Валидността на квалифицираните електронни подписи на органите по приходите, подписали ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, се установява от представените от ответника доказателства на хартиен и електронен носител, които не са оспорени от жалбоподателя, включително по реда на чл. 184 ГПК.

Относно приложението на материалния закон по ЗДДС:

ДОПК не съдържа особени правила относно разпределението на доказателствената тежест в ревизионното производство, поради което субсидиарно приложение намират правилата за доказване, установени в АПК и ГПК (аргумент от § 2 от ДР на ДОПК). Жалбоподателят претендира право на приспадане на данъчен кредит по спорните фактури, отказано му с ревизионния акт, поради което съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК и чл. 170, ал. 2 АПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК негова е тежестта да докаже всички факти, от които произтича това право. Именно жалбоподателят твърди положителния факт, че са изпълнени всички законови изисквания за приспадане на данъчен кредит, и в това се състои възражението му срещу законосъобразността на акта. Затова той следва да проведе пълно доказване, създаващо сигурно

убеждение у съда в съществуването на тези факти. Органите по приходите от своя страна носят тежестта да установят фактическите основания, на които е издаден актът, което по делото е сторено чрез събраните в ревизионното производство доказателства. При недоказаност на правопораждащите факти съдът е длъжен да приеме, че съответните правни последици не са настъпили. Доказателствената тежест е разпределена от съда с определението за насрочване на делото, с което на жалбоподателя изрично е указано, че носи тежестта да докаже фактите, посочени в жалбата, включително твърдението си за реално извършени доставки, и му е предоставена възможност да ангажира доказателства за това.
Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗДДС доставка на стока е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката, а стока по смисъла на чл. 5, ал. 1 ЗДДС е всяка движима вещ. Аналогично е легалното определение в чл. 14, ал. 1 от Директива 2006/112/ЕО, според което доставка на стоки е прехвърлянето на правото на разпореждане с материална вещ като собственик. Съгласно чл. 9, ал. 1 ЗДДС доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Облагаема според чл. 12, ал. 1 ЗДДС е доставката на стока или услуга, извършена от данъчно задължено лице с място на изпълнение на територията на страната. Извършването ѝ е данъчно събитие (чл. 25, ал. 1 ЗДДС), което съгласно чл. 25, ал. 2 ЗДДС възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. Тогава съгласно чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС данъкът става изискуем и възниква задължението на регистрираното лице да го начисли, а едновременно с това на основание чл. 68, ал. 2 ЗДДС и чл. 167 от Директива 2006/112/ЕО възниква и правото на приспадането му.
Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС данъчният кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по закона за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки. Транспонирайки чл. 168, буква „а“ от Директива 2006/112/ЕО, нормата на чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС предвижда право на регистрираното лице да приспадне данъка за стоките или услугите, които са му доставени или предстои да му бъдат доставени от доставчик, регистриран по закона, когато същите се използват за целите на извършваните от него облагаеми доставки. Възникналото право подлежи на упражняване при условието на чл. 71, т. 1 ЗДДС – лицето да притежава данъчен документ, съставен съгласно изискванията на чл. 114 и чл. 115 ЗДДС, в който данъкът е посочен на отделен ред.
По аргумент от чл. 25, ал. 2 ЗДДС, без реално извършена доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗДДС данъчно събитие не настъпва, данъкът не става изискуем по чл. 25, ал. 6, т. 1 ЗДДС и, по аргумент от чл. 68, ал. 2 ЗДДС, не възниква функционално свързаното с него право на приспадане на данъчен кредит. Това право не може да бъде упражнено дори при наличие на фактура, отговаряща на изискванията на чл. 71, т. 1 ЗДДС (аналогичен на чл. 178, буква „а“ от Директива 2006/112/ЕО).
От изложеното следва, че възникването на правото на приспадане на данъчен кредит е обусловено от кумулативното наличие на следните предпоставки: качеството на данъчно задължени лица на доставчика и получателя (т. 25 от решението на СЕС по дело C-18/13); наличие на данъчен документ (чл. 71, т. 1 ЗДДС); действителното получаване на стоките или услугите по доставката; и използването им за целите на облагаемите доставки на получателя (т. 36 от решението на СЕС по дело C-153/11). Липсата на който и да е от елементите на този фактически състав изключва възникването на правото. В настоящия случай по изложените по-долу мотиви недоказана остава третата предпоставка – реалното получаване от жалбоподателя на стоките и услугите, документирани с фактурите на „Джи Груп Сървиз“ ЕООД.
Законът не изисква конкретен вид документи за доказване на реалността на доставката, поради което определящ е съвкупният анализ на всички събрани доказателства. В преобладаващата си

част те са частни документи, чиято доказателствена сила по аргумент от чл. 180 ГПК не обвързва съда да приеме съдържанието им за вярно, а следва да бъде преценявана с оглед на останалите доказателства и на съответствията или противоречията с тях.
Трайно е разбирането на СЕС, че не е възможно приспадането на данък, който е дължим единствено поради вписването му във фактура, тъй като упражняването на правото на приспадане се отнася само до действително дължимите данъци (решение по дело C-285/09 и решение по съединени дела C-80/11 и C-142/11). В решението от 15.09.2016 г. по дело C-516/14 СЕС отново разграничава формалните от материалноправните предпоставки за упражняване на правото, като подчертава, че принципът на неутралитет на ДДС налага приспадането да се допусне дори при неизпълнение на някои формални изисквания, но само ако материалноправните предпоставки са изпълнени. Съгласно решението по дело C-285/11 (Bonik) отказът на право на приспадане е допустим, когато въз основа на обективни данни се установи, че облагаемата доставка не е била действително извършена.
В процесния случай формалните условия са изпълнени – доставчикът е регистрирано по ЗДДС лице към датите на издаване на фактурите, след повторната си регистрация на 05.03.2024 г., жалбоподателят притежава фактури с посочен на отделен ред данък, които е отразил в дневниците си за покупки и в счетоводството си, а доставчикът ги е включил в дневниците си за продажби. Тези обстоятелства, както и изводите на ССчЕ, установяват документалното оформяне и счетоводното отразяване на сделките, но не и действителното им изпълнение. Притежаването на данъчна фактура и осчетоводяването ѝ не са достатъчни, за да обосноват реалност на отразените стопански операции. Доставката е докаана само ако между доставчика и получателя е налице реално правоотношение с достатъчно индивидуализиран предмет, в рамките на което са разменени конкретни престации. Недоказана реална доставка, макар и документално оформена, не поражда права по ЗДДС. За целите на закона данъчно събитие е не валидността на сделката, а изпълнението на задължението за прехвърляне на собствеността върху стоката или за извършване на услугата (по аргумент от чл. 6, ал. 1, чл. 9, ал. 1 и чл. 25, ал. 1 ЗДДС).
Съдът намира, че жалбоподателят не се справи с възложената му доказателствена тежест. Нито в ревизионното, нито в съдебното производство са представени годни доказателства, установяващи, че стоките и услугите по процесните фактури действително са получени от него от доставчика - „Джи Груп Сървиз“ ЕООД.
На първо място, от доказателствата по делото не се установява доставчикът да е разполагал със стоките, които е продал, и с превозните средства, които е отдал под наем. „Джи Груп Сървиз“ ЕООД не е представил при насрещната проверка нито един документ за произхода на автомобилните части и гумите, не е открит на адреса си на управление и за кореспонденция, на който се намира жилищна сграда без търговски или складов обект, и не е осъществена връзка с управителя му. Към 31.12.2023 г. доставчикът не е разполагал със стоки, а декларираните от него през 2024 г. покупки са изключително от дерегистрирани по ЗДДС лица и от търговец на горива, никой от които не е продавал автомобилни части. При тези данни според настоящият съдебен състав липсва възможност доставчикът да е могъл в периода 14.06.2024 г. – 30.08.2024 г. да достави на жалбоподателя автомобилни части и гуми на стойност 81 482,60 лв. без ДДС и да му отдава под наем влекачи и полуремаркета. Цитираните обстоятелства сами по себе си не изключват реалността на доставките, но в съвкупност с липсата на каквито и да е доказателства за действителното получаване на стоките и услугите от жалбоподателя, обосновават извода за недоказаност на доставките.
На второ място, представените от жалбоподателя документи за доставките на авточасти и гуми не установяват реалното им предаване. Приемо-предавателните протоколи съдържат единствено

изброяване на стоките, а част от тях не съдържат място на предаване. В протоколите към фактурите от м. 06.2024 г. и м. 07.2024 г. като място на предаване е посочен адресът [населено място], [улица], който не е нито адрес на доставчика, нито на получателя, а е адресът на търговеца на горива „Елторо Ойл БГ 2014“ ЕООД – предходен доставчик на „Джи Груп Сървиз“ ЕООД, който не търгува с автомобилни части. Липсват стокови разписки, складови документи, товарителници, пътни листове или други транспортни документи, от които да се проследи движението на стоките от доставчика до жалбоподателя, мястото на товарене и разтоварване, превозното средство и лицата, извършили предаването и приемането им. Жалбоподателят не е представил, въпреки изричното искане на органите по приходите, справка в ремонта на кои превозни средства са вложени закупените части, нито каквито и да е документи за извършени ремонти – ремонтни карти, отчети за вложени материали или други. Нещо повече, в протокола към фактура № [ЕГН]/19.07.2024 г. са описани части, предназначени за влекачи марка „Скания“ (каре кардан, шарнирно съединение на карданен вал, ремонтен комплект за ресьор), каквито по делото не се установява дружеството да е притежавало или ползвало – видно от договорите за финансов лизинг, неговите влекачи са марки „Д.“ и „М.“. При липсата на доказателства за използването на стоките в дейността на жалбоподателя не може да се приеме, че те са му били реално доставени.

На трето място, плащанията по процесните фактури не подкрепят твърдението за реални доставки, а напротив – съдържат противоречия, които го разколебават. Всички фактури са с посочен начин на плащане „по сметка“ и банкова сметка на доставчика, а плащането според представените касови бонове и заключението на ССчЕ е извършено в брой. Датите на касовите бонове не съответстват на датите на фактурите и са след тях с един до два месеца – така бонът по фактура № [ЕГН]/13.07.2024 г. е от 16.08.2024 г., по фактура № [ЕГН]/19.07.2024 г. – от 21.08.2024 г., по фактура № [ЕГН]/26.07.2024 г. – от 22.08.2024 г., а боновете по фактури № [ЕГН], № [ЕГН], № [ЕГН], № [ЕГН], № [ЕГН] и № [ЕГН], всички издадени през м. 08.2024 г., са издадени последователно на 23, 24, 25, 26, 27 и 29.09.2024 г., всеки за сума близка до, но все пак под 10 000 лв. Бонът, представен като доказателство за плащане по фактура № [ЕГН]/08.07.2024 г., е издаден от фискалното устройство на трето лице – „Елторо Ойл БГ 2014“ ЕООД, поради което не удостоверява плащане между страните по фактурата. Въпреки че плащането не е предпоставка за възникване на правото на приспадане, установените особености в документирането на плащанията, в съвкупност с останалите обстоятелства, са индиция, че фактурите не отразяват действителни стопански операции.

На четвърто място, по отношение на доставките на услуги по наем на МПС не е доказано нито доставчикът да е имал правото да разполага с отдадените под наем превозни средства, нито жалбоподателят действително да ги е ползвал. Видно от представените свидетелства за регистрация, влекач „Д. ФТ ХФ 105.460“ с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на „Потенс“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], а товарен автомобил „Ф. Транспортер“ с рег. [рег.номер на МПС] – на „Мар Саба“ ЕООД, [населено място], като и останалите наети превозни средства са регистрирани на трети лица и не са заведени в отчетността на наемодателя. По делото липсват каквито и да е доказателства, от които да се установи, че „Джи Груп Сървиз“ ЕООД е придобил от собствениците им право да ползва или да отдава под наем тези превозни средства.

Липсват и доказателства, че жалбоподателят е ползвал наетите превозни средства в дейността си. Жалбоподателят е лицензиран международен превозвач, поради което всеки извършен превоз задължително се документира с международна товарителница (ЧМР), а движението на влекачите се регистрира с тахографи. Ако дружеството действително е ползвало наетите влекачи, полуремаркета и товарен автомобил в продължение на шест до дванадесет месеца, то е

разполагало и е можело да представи документи, удостоверяващи това – ЧМР, пътни листове, тахографски записи, документи за заредено гориво, пътни такси и винетки, застраховки и др. Такива не са представени нито в ревизионното производство, въпреки изрично отправеното искане, нито в съдебното производство, въпреки указаната доказателствена тежест. Единствените ЧМР по делото са представени от клиента „Батон Транспорт България“ ЕООД при насрещната проверка и в тях наетите превозни средства не фигурират.

Приетото по делото заключение на ССчЕ не променя изводите на съда. Вещото лице е установило, че фактурите са осчетоводени, включени в дневниците за покупки и платени в брой, както и че към тях са съставени протоколи и договори. Тези обстоятелства не са спорни и не са отречени от органите по приходите. Експертизата установява единствено документалното оформяне и счетоводното отразяване на сделките, но не и действителното получаване на стоките и услугите, което е предмет на спора. Счетоводното отразяване на една сделка не доказва нейната реалност, след като самите първични документи, въз основа на които е извършено, не удостоверяват действителното ѝ изпълнение.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, основани на практиката на СЕС по съединени дела C-80/11 и C-142/11 (Mahagében и Dávid), по дело C-642/11 (Строй транс) и по дело C-643/11 (Л.-56). Изискването данъчната администрация да докаже въз основа на обективни данни, че получателят е знаел или е трябвало да знае за участието си в данъчна измама, се отнася до случаите, в които доставката е реално извършена, а измамата е осъществена от доставчика или от друг участник нагоре по веригата. Когато, както в случая, не е доказано, че стоките и услугите изобщо са получени, правото на приспадане не възниква поради липса на материалноправната му предпоставка и въпросът за знанието на получателя е ирелевантен (решение по дело C-285/11). Отказът на правото на приспадане не се основава на липсата на информация от предходни доставчици, а на недоказаността на собствените на жалбоподателя доставки, като данните за доставчика и за неговите контрагенти са преценени в съвкупност с всички останали доказателства. Неоснователно е и твърдението, че органите по приходите не са отчели повторната регистрация на доставчика по ЗДДС – обстоятелството е изрично посочено в РД, а регистрацията на доставчика към датата на фактурите е формална предпоставка, чието наличие не е спорно, но не доказва реалността на доставките.

По изложените съображения съдът намира, че органите по приходите правилно на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 във връзка с чл. 25, ал. 1 и ал. 6 ЗДДС са отказали правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 31 036,52 лв. по фактурите, издадени от „Джи Груп Сървиз“ ЕООД, и са определили задълженията по ЗДДС за данъчни периоди от м. 06.2024 г. до м. 10.2024 г., ведно с лихвите за забава по чл. 175, ал. 1 ДОПК.

Относно останалите корекции по ЗДДС:

Макар в жалбата да не са изложени доводи срещу тях, съдът намира за законосъобразни и останалите корекции по ЗДДС в потвърдената част на акта.

Корекцията на самоначисления данък по декларираните като вътреобщностни придобивания доставки на гориво от Q8 Danmark A/S, C. K Danmark A/S и PM I. T. AB е извършена правилно. Вътреобщностно придобиване по смисъла на чл. 13, ал. 1 ЗДДС е налице при придобиване на правото на собственост върху стока, която се изпраща или превозва до територията на страната от територията на друга държава членка. Видно от събраните доказателства, горивото е зареждано на територията на други държави членки, където доставчиците са начислявали местен ДДС, впоследствие възстановяван на дружеството, като стоката не е превозвана до територията на страната. Поради това за жалбоподателя не е възникнало задължение за самоначисляване на данък по чл. 84 ЗДДС, а правилно издадените протоколи по чл. 117 ЗДДС не са взети предвид

нито в частта на начисления данък, нито в частта на данъчния кредит. Корекцията е с неутрален ефект и не е довела до установяване на задължения.
Законосъобразно са начислени и лихвите за забава по фактури № [ЕГН]/30.04.2024 г. и № [ЕГН]/31.05.2024 г., издадени на „Батон Транспорт България“ ЕООД. Съгласно чл. 86, ал. 1 и ал. 2 ЗДДС регистрираното лице е длъжно да начисли данъка, като издаде данъчен документ и го отрази в дневника за продажбите и в справката-декларация за данъчния период, през който е издаден. Установено е, че фактурите са издадени съответно в м. 04.2024 г. и м. 05.2024 г. и са включени от получателя в дневниците му за покупки в тези периоди, а жалбоподателят ги е отразил под други номера и дати в следващите данъчни периоди. Поради това данъкът по тях е деклариран и внесен със закъснение от един месец, за което на основание чл. 175, ал. 1 ДОПК във връзка с чл. 1 ЗЛДТДПДВ правилно са начислени лихви в размер на 51,93 лв. и 50,81 лв.
Законосъобразно са начислени и лихвите за данъчни периоди м. 06.2022 г., м. 03.2023 г. и м. 09.2024 г. Те се отнасят до декларирани от самото дружество задължения по ЗДДС, които не са внесени в срока по чл. 89, ал. 1 ЗДДС, а са погасени частично след него, което е видно от данните за плащанията в таблица 1 на РА. Начисляването на лихви за забава в тази хипотеза следва пряко от чл. 175, ал. 1 ДОПК.

Относно приложението на материалния закон по ЗКПО:

Жалбоподателят не е изложил доводи и не е ангажирал доказателства срещу корекциите по ЗКПО, но съдът, проверявайки служебно законосъобразността на акта и в тази му част, намира същите за правилни.
Относно непризнатите разходи за лихви по чл. 43 ЗКПО. Съгласно чл. 43, ал. 1 ЗКПО, когато средната величина на привлечения капитал на данъчно задълженото лице превишава три пъти собствения му капитал, разходите за лихви се признават в рамките на определена от закона величина, като непризнатите разходи за лихви се определят по формулата НРЛ = РЛ – ПЛ – 0,75 х ФРПЛ, в която РЛ са разходите за лихви, определени по реда на чл. 43, ал. 4 ЗКПО, ПЛ – общият размер на приходите от лихви, а ФРПЛ – счетоводният финансов резултат преди всички разходи и приходи от лихви. Когато ФРПЛ е отрицателна величина, същият не участва във формулата, т.е. непризнати остават всички разходи за лихви, намалени с приходите от лихви. По аргумент от чл. 43, ал. 4, т. 1 от ЗКПО на регулиране подлежат и лихвите по договори за финансов лизинг, когато лизингът е гарантиран или обезпечен от свързано лице. В случая лихвите са по договори за финансов лизинг с „Т.С. Лизинг Ауто“ ООД, гарантирани от едноличния собственик на капитала на дружеството – М. М. Р., която е свързано с него лице по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ДОПК. Установено е, че съотношението между привлечения и собствения капитал на дружеството превишава законоустановения праг, като дружеството е финансирало дейността си със заемен капитал – лизингови задължения и парични вноски на собственика, отчетени като задължения по сметка 493. Жалбоподателят не оспорва тези обстоятелства и самото дружество е приложило чл. 43, ал. 1 ЗКПО за 2023 г., макар и в по-нисък размер.
За 2020 г. ФРПЛ е в размер на 1 106,09 лв., получен като от декларираната счетоводна загуба от 143,36 лв. са изключени разходите за лихви от 1 249,45 лв. Непризнатите разходи за лихви възлизат на 1 249,45 – 0 – 0,75 х 1 106,09 = 419,88 лв. С тази сума отрицателният данъчен финансов резултат от 132,74 лв. е преобразуван в данъчна печалба от 287,14 лв., върху която правилно на основание чл. 20 ЗКПО е определен корпоративен данък в размер на 10%, или 28,71 лв. Тъй като данъкът не е внесен в срока за подаване на годишната данъчна декларация за 2020 г., за забавата правилно е начислена лихва по чл. 175, ал. 1 ДОПК в размер на 14,66 лв. За 2021 г., 2022 г. и 2023 г. ФРПЛ е отрицателна величина, поради което правилно са непризнати разходите за лихви по лизинг в пълния им размер – съответно 9 315,95 лв., 10 522,07 лв. и 10 754,58 лв.,

като за 2023 г. е взето предвид извършеното от самото дружество преобразуване в размер на 5 188,89 лв.
Що се касае до непризнатите данъчни амортизации на леките автомобили. Съгласно чл. 52, ал. 3, чл. 58, ал. 1 и чл. 59, ал. 1 ЗКПО данъчни амортизации се начисляват за данъчни амортизируеми активи, които се използват за икономическата дейност на данъчно задълженото лице и носят икономическа изгода, като начисляването им не се извършва за периода, през който активът не се използва за тази дейност. Доколкото дружеството претендира признаване на данъчен разход, негова е тежестта да докаже, че активът се използва за дейността му. Жалбоподателят е лицензиран превозвач на товари с тежкотоварни автомобили и не е обяснил по какъв начин леките автомобили „А. А8“, „М. Б. Е220“ и „Ф. Ф.“ са свързани с дейността му. Управителят му е заявил писмено, че пътни листове и пътни книжки за тях не са съставяни, а други доказателства за ползването им – за маршрути, командировки, търговски срещи, разходи за гориво, не са представени нито в ревизията, нито пред съда. Установено е, че автомобилът „М. Б. Е220“ е закупен от шофьор на тежкотоварен автомобил в дружеството, при което не става ясно с какви служебни цели е ползван лек автомобил от такъв служител, а „А. А8“ е закупен от лице, което не е било служител на дружеството през 2021 г., 2022 г. и до 21.08.2023 г. Относно „Ф. Ф.“ продавачът не е отразил фактурата за продажбата му и не е открит на адреса си. Изложените обстоятелства обосновават извода, че активите не са използвани за икономическата дейност на дружеството, поради което начислените за тях данъчни амортизации правилно не са признати на основание чл. 54 ЗКПО.
Корекцията на данъчните органи във връзка с липсата на документална обосновка на отчетените за 2023 г. по сметка 609 „Други разходи“ – разходи за глоби, за гориво, застраховки и други също е законосъобразна, тъй като не са налице надлежни документи по смисъла на ЗКПО.
С оглед изложеното съдът намира, че ревизионният акт в оспорената и потвърдена част е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила и при правилно приложение на материалния закон, след пълно и обективно изясняване на релевантните факти. Изводите на органите по приходите почиват на съвкупната преценка на събраните доказателства, а възраженията на жалбоподателя са неоснователни. Жалбата следва да бъде отхвърлена.
При този изход на спора и предвид своевременно направеното искане на процесуалния представител на ответника, на основание чл. 161, ал. 1 ДОПК в полза на НАП следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, което съдът, съобразявайки фактическата и правната сложност на делото и осъществената процесуална защита, определя в размер на 76,69 евро.
По изложените съображения и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд – София-град, I отделение, 86-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Мария Транс 2020“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221925000388-091-001/26.09.2025 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., поправен с Ревизионен акт за поправка на ревизионен акт (РАПРА) № П-22220525186100-003-001/07.10.2025 г., потвърден с Решение № 371/24.03.2026 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, с който са установени допълнителни задължения за данък върху добавената стойност (ДДС) в размер на 31 036,52 лв. и лихви за забава в размер на 4 450,04 лв., за корпоративен данък за 2020 г. в размер на 28,71 лв. и лихви за забава в размер на 14,66 лв., а декларираната данъчна загуба е намалена, като е определена за 2021 г. в размер на 72 438,30 лв., за 2022 г. – 201 412,23 лв. и за 2023 г. – 150 657,46 лв.

ОСЪЖДА „Мария Транс 2020“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 76,69 евро.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с § 2 от ДР на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

СЪДИЯ: